

CANTONAMENT LA MUNTE. DAR ÎN AUSTRIA...

Cu ocazia înființării Secției de Schi-Snowboard a Clubului Sportiv Tibiscus, membrii acesteia au hotărât să facă primul antrenament din iarnă 2008/2009 în magnifica zonă a Munților Alpi numită Silvretta Arena, parte în Austria și parte în Elveția.

Deși locația se află la peste 1.000 km de Timișoara, cele 12 ore ale drumului merită tot efortul.

Pe de o parte drumul: bun atât în România (drumul până la vama Cenad îndeplinește toate pretențiile), în Ungaria (exceptând poate porțiunea vamă-Szeged, unde autostrada își simte lipsa, chiar dacă autoritățile maghiare au încercat să o aducă până în vamă) dar mai ales autostrăzile din Austria și Germania.

Pe altă parte muntele. Cu cele 39 de instalații de transport pe cablu (5 telegondole, 23 telescaune, 11 teleschiuri) și cele circa 215 km de părți (38 km părți ușoare, 132 km părți medii, 45 km părți dificile) și 20 km de părți de schi fond,

Silvretta Arena leagă stațiunea Ischgl din Austria cu stațiunea Samnaun din Elveția. Majoritatea zonelor schiabile (90%) se întinde de la 2.000 m la 2.872 m și este orientată către nord ceea ce garantează existența zăpezii și condiții optime pentru sporturile de iarnă din noiembrie și până la începutul lui mai (386 ha schiabile în Ischgl, 120 ha schiabile în Samnaun) pe zăpadă naturală sau artificială (268 ha acoperite cu 712 tunuri de zăpadă artificială).

Orice zi pe munte a avut același tipic: programul obișnuit de dimineață – trezită după 7, micul dejun, îmbrăcat cu cele necesare plecatului pe munte, la 9 în stația de autobuz, înainte de 10 urcăm pe munte cu telegondola până la 2300 m, de unde începem programul de antrenament. Grupul nostru a fost împărțit în două tabere: schiorii (Vlad Nemoianu, Artimon Poștovei, Alina și Olimpiu Suciu) și snowboarderii (Cristian Anghel, Carla și Marius Karnyanszky, Cătălin Țuican, Lavinia Vereș).

Antrenamentele au presupus urcări repetate cu telescaunul și coborări, de viteză sau cu trick-uri, pe părțile ce ajungeau și la 5 km lungime. La ora 16 pe munte se făcea ultima urcare așa că și ziua noastră sportivă se încheia cu o coborâre de pe munte, fie cu telecabina fie pe părțile abrupte de sub telegondolă. Seara se încheia cu o masă care ținea loc și de dejun și de cină, apoi o oră de briefing și de vizionat filme cu schi/snowboard ne aducea pla-nul pe a doua zi și ne îmbia la odihna binemeritată. Cele mai mari succese ale noastre au fost trecerea de la învățare spre consolidare pentru începători, schiatul pe zăpadă pe care n-a mai atins-o nimeni pentru avansați, experimentarea traseelor foarte dificile și cucerirea tuturor vârfurilor posibile pentru experți.

Pentru amatorii de extrem am avut la dispoziție Snow Park-ul cu kickere, contrapante, trambuline, numai bune pentru a-ți arăta măiestria sau pur și simplu pofta de distracție.

Jumătate din cele șase zile ale cantonamentului le-am petrecut în Austria, iar celelalte trei zile pe părțile elvețiene. Nici o diferență: la fel de bine întreținute, la fel de pline de zăpadă, fără ca cineva să te întrebe dacă te afli de-o parte sau alta a graniței.

Deși nu a nins în nici o zi iar vremea a fost numai bună pentru munte, am avut zilnic parte de soare dar și de temperaturi de 16 grade, care asigurau un strat continuu și constant de zăpadă. Acolo am înțeles de ce tot mai mulți români (și nu numai) preferă să meargă la munte în Austria: peisajul superb (drept e că așa ceva avem și noi), bogăția de stațiuni, părțile pentru toate nivelurile și toate stilurile, multitudinea de telecabine sau telescaune la care nu stăteai mai mult de cinci minute în zilele de weekend, ofertele de cazare și masă foarte variate, cu oameni foarte primitori chiar și cu cei care nu știau limba germană. Toate acestea te fac să-ți pară rău atunci când vacanța se termină și să începi deja să-ți faci planurile pentru anul ce va să vină.

Marius Karnyanszky - președinte Clubul Sportiv Tibiscus

